

landen det medgifva, till ett berednings- och taxeringsdistrikt indela flera socknar eller pastorat tillsammans med den socken, som är belägen inom olika fögderier, hvilken åtgärd må bero på Konungens Befallningshafvandes pröfning och bestämmande, synnerligen inom de socknar, som ligga inom olika fögderier, men dock äro belägna i samma län.

Jag anhåller, att Bevillnings-Utskottet, till hvilket denna motion torde komma att remitteras, måtte taga frågan i öfvervägande och formulera det förslag till ändringar i bevillningsstadgan, som erfordras för att ändamålet med min framställning må ernås.

Stockholm i Januari 1880.

J. Bengtsson.

N:o 26.

Af Friherre Hochschild: Om skärpning af bestämmelserna i Kongl. Kungörelsen den 30 Maj 1873, angående hvad iakttagas bör till förekommande af boskapspests och andra smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket.

Den stora betydelse, som exporten af lefvande kreatur från Sverige till England under de senaste åren vunnit, såväl genom god och ändamålsenlig ladugårdsskötsel som genom lätta kommunikationsmedel de båda länderna emellan, gör det synnerligen önskvärdt att denna viktiga handelsrörelse må vara fullt försäkrad om en oafbruten fortvaro. Visserligen åtnjuter Sverige med några andra länder den undantagsförmånen att få exportera lefvande boskap till England och detta med rätta, alldenstund ingen smittosam sjukdom yppat sig bland våra kreatur, men de åtgärder, hvilka här äro af vederbörande myndigheter anbefalda för

att tillförsäkra oss bevarandet af denna förmån skulle tvifvelsutan kunna med fördel underkastas en strängare kontroll. Inseende detta har Kristianstads läns hushållningssällskap förliden sommar i underdånighet hemställt det Kongl. Maj:t måtte anbefalla ytterligare skärpta åtgärder i berörda afseende. Kongl. landbruksakademiens förvaltningskomité, som öfver denna hemställan afgifvit underdånigt yttrande, har ansett att Kongl. Kungörelsen den 30 Maj 1873 »angående hvad iakttagas bör till förekommande af boskapspests och andra smittosamma husdjursjukdomars införande i Riket» åtminstone i tillämpningen lemna åtskilligt öfrigt att önska och fördenskull i vissa delar förordas bifall till hushållningssällskapet framställning, framhållande särskildt nödvändigheten deraf att *karantän ovilkorligen bör ega rum å lastningsorten*, under det att Kongl. medicinalstyrelsen i sitt öfver detta ärende afgifna utlåtande förklarar sig anse hvarje ändring af nu gällande bestämmelser i ämnet vara obehöflig. — Sistnämnda embetsmyndighets utlåtande slutar med följande ord: »Af det anförda täcktes Eders Kongl. Maj:t finna medicinalstyrelsens åsigt vara, att så länge män i England anser allmänna helsotillståndet hos kreaturen i Sverige vara godt och de för dess öfvervakande gifna föreskrifter tillfredsställande samt till följd häraf medgifvit undantagsförmåner vid införseln till England af lefvande kreatur, skäligen anledning saknas att för detta ändamåls vinnande vidtaga några ytterligare åtgärder».

Ehuru medicinalstyrelsens utlåtande legat till grund för Kongl. Maj:ts nådiga beslut i detta ämne, hyser jag den förhoppningen, att en ny nådig pröfning af detsamma skall kunna lända till anbefallande af åtgärder i öfverensstämmelse med de af Kongl. landbruksakademien förordade. Att uppskjuta sådana åtgärders vidtagande till den dag, då undantagsförmåner vid införseln af lefvande kreatur ej längre medgifvas oss i England, synes mig vara mindre väl betänkt.

Jag får derföre vördsamt hemställa:

att Riksdagen må i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Kungörelsen den 30 Maj 1873 må i sina bestämmelser skärpas sålunda att

1:o Införseln till Sverige af kreatur, kommande från land, som blifvit förklaradt smittadt af boskapspest, förbjudes; och

2:o Kreatur, hvilka till Sverge införas från land, som förklarats misstänkt för boskapspest eller annan smittosam husdjurs sjukdom, samt kreatur, hvilka vid anländande till Sverige, då de ovilkorligen skola undergå

besigtning af veterinärer, befinnas icke vara i fullgodt helsotillstånd skola å lossningsorten undergå den karantän, som af vederbörande sundhetsmyndighet varder bestämd.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Hochschild.

N:o 27.

Af Herr Stjernspetz: Om beviljande af en pension å 600 kronor åt Kaptenen J. W. Schartaus enka, Anna Charlotta Schar-tau, född Servais.

I Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof, föreslås å Nionde hufvudtiteln en årlig pension af 400 kronor för afidne Kaptenen vid Generalstabén, Jacob Wilhelm Schartaus enka, Anna Charlotta, född Servais, att till henne, under vissa vilkor, utgå. Då man genomläser Departementschefens underdåniga yttrande vid föredragning af detta ärende, som återfinnes i Bil. N:o 3 c, kan man ej undgå att finna, att det förslagna beloppet 400 kronor är väl knappt tilltaget, så väl i och för sig, som i jemförelse med hvad Riksdagen i dylika fall brukar bevilja. Kaptenen Schartaus outtröttliga arbetsamhet och nit i tjensten är till fullo vitsordad icke blott af hans förmän, utan äfven sjelfva hans dödssätt bär derom vitnesbörd. Derjemte har den läkare, som han i flera år anlitat, afgifvit skriftligt intyg derom, att Kapten Schartaus sjukdom och förtidiga bortgång till hufvudsaklig del kan, menskligt att döma, tillskrifvas hans trägna arbeten i tjensten och särskildt hans sista ansträngande kommendering, under hvars verksamma fullgörande han afled. Ett sådant statens erkännande åt pligt-troheten, som det förslagna, kommer väl äfven sällan att emottagas af